

til. Jeg skønner ikke rettere, end at paa det Omraade maa man fra Landstingets Side være meget varsom. Jeg skal nævne, hvad alt er nævnt, nemlig § 3. Hidtil har man været berettiget til ved Livsfæste at forbedre sig Sagtretten, men nu skal dette ikke længere være tilladt i Genhold til det foreliggende Lovforslag, som det foreligger; man har ogsaa fra Folketingets Side villet give Brugerne en videregaaende Rettighed, end Landstinget pøstede med Hensyn til Retten ifølge § 6 til at bortstjæde skadeligt Vildt. Man har i Folketinget taget Regeringsforslaget, men vi syntes jo ikke om dette. Derefter ville jo alle de Personer, som tilhøre Brugeren Husstand, have Lov til at gaa med Vødsje. I § 7 er det jo ligeledes Brugeren, der bliver begunstiget paa Beføstning af Eieren, idet Grundejeren selv skal afhente sit Vildt hos Brugeren, naar denne har studdet det. Hvis Grundejeren ikke afhenter det, faar Brugeren Lov til at beholde det. Paa de Omraader forekommer det mig som sagt, at man er gaaet et Skridt for vidt med Hensyn til Begunstigelse af Brugeren paa Grundejeren Beføstning, og det er det, som jeg væsentlig har imod Bestemmelserne i 1ste Kapitel. I § 12 staar omtalt Spørgsmaalet om Veje og Stier. Det er jo ogsaa affattet noget anderledes, end da Landstinget vedtog det.

Ihvorvel jeg meget nødig ser bibeholdt alle Bestemmelserne i Kapitel II. om Fredning og Forbud, saa forekommer det mig dog, at man der maa kunne naa til en Overenskomst. Selve Fredningsbestemmelserne forekomme mig i det hele og store gode. Den 19de September er blevet forandret til den 15de September, og det forekommer mig, at man maa kunne enes paa dette Punkt. Det er omtalt her, at Udtriffet „indhegnede Haver“ er uheldigt, og jeg slutter mig ganske til de Udtalelser, der i saa Henseende ere fremkomne. Det er jo fuldstændig illusorisk, at det hedder, at der er en Fredningstid, naar man dog har Lov til at stjæle i de saakaldte „indhegnede Haver“ som hidtil. Her burde optages en noget strengere Bestemmelse. Hele Regeringsforslagets Kapitel III. om Sagttegn er blevet strøget. Der var jo ogsaa Uloverensstemmelse i Landstinget om dette Kapitel. Jeg havde gerne set det bibeholdt, men man kan vel nok komme overens med

Folketinget, naar Landstinget giver Afstald paa et Omraade og Folketinget paa et andet. Med Hensyn til Bestemmelserne om Straf og Paatale er der, saa forekommer det mig, et absolut Fremstridt, fremfor hvad vi nu have paa dette Omraade. Alene dette, at det fremtidig kan blive offentlig Paatale, er jo et meget stort Fremstridt, og mange af Mulikterne ere blevne forøgede, ligesom ogsaa Bestemmelserne i § 22 ere blevne betydelig skærpede i Forhold til de nu gældende. — Gendarmparagraffen skal jeg ikke indlade mig paa at omtale, den tror jeg ogsaa kun vil blive Genstand for en kort Omtale i et eventuelt Udvalg. Naar man kunde komme over de større Spørgsmaal, navnlig de ny Spørgsmaal i Kapitel I., og for saa vidt Folketinget deler den Anstuelse, som det ærede Medlem for 11te Kredts har udtalt, at naar man er gaaet ind for det bestaaende, og ikke kan opnaa det ny, man vil have indført, saa faar man formentlig blive ved det bestaaende, saa forekommer det mig, at der dog kunde være Tale om at komme til en Overenskomst, og at vi dog kunde faa en bedre Sagtlov, end den vi have.

Indenrigsministeren (Hørring):

Det er ganske naturligt, at et Forslag om Sagten har en vækstelig Vej at gaa igennem Rigsdagen. Det er forklarligt, at Sagtretten betragtes fra noget forfællige Standpunkter af Flertallet i de to Ting, at man her oppe i dette høje Ting er mere tilbøjelig til at se paa den rationelle Udøvelse af Sagten, medens man derimod i Folketinget lægger Vægten paa den Sagtret, der udøves af den mindre Jordbruger, og navnlig ogsaa paa de Kollisioner, der kunne opkomme mellem Udøvelsen af Sagtretten og Jordbrugerens Ret. Derfor er det ogsaa givet, at skal man naa til en Overenskomst, saa ster det kun igennem Smødekommunen fra begge Ting.

Man har nu i Folketinget lagt megen Vægt paa, at det foreliggende Forslag gør den Forandring i den bestaaende Lovgivning, at der indføres offentlig Paatale, og endvidere, at Straffebestemmelserne skærpes ikke ubetydeligt. Navnlig skal jeg i saa Henseende henlede Opmærksomheden paa, at der er indført ikke saa skærpende Momenter ved Straffens Udmaalning, som have den Følge,